

Republika Hrvatska
Općinski sud u Varaždinu
Varaždin, Trg slobode 9

Poslovni broj: P-397/2023-35

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

R J E Š E N J E I P R E S U D A

Općinski sud u Varaždinu, po sutkinji Ani Lazić, u pravnoj stvari tužiteljice Božice Fotak iz Orehovca, Orehovec 51A, OIB: 19780833358, zastupane po punomoćnici Ivi Soldo, odvjetnici iz Zagreba, Lovćenska 108, protiv tuženika Addiko Bank d.d., Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877, zastupanog po punomoćnicima odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Ćurković i Šanjug iz Zagreba, Maksimirska 25, radi utvrđenja i isplate, nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave na ročištu 14. travnja 2006., u prisutnosti tužiteljice Božice Fotak i punomoćnice tužiteljice Ive Soldo, odvjetnice iz Zagreba, te zamjenika punomoćnika tužitelja Marka Božića, odvjetnika iz Varaždina, te objave presude 29. svibnja 2026.

r i j e š i o j e

Dopušta se preinaka tužbe tužiteljice sukladno podnesku tužiteljice zaprimljenom 15. listopada 2025. kojim uređuje tužbeni zahtjev.

i

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da su ništetne i bez pravnog učinka odredbe Ugovora o kreditu broj 136-233/2006 sklopljenog 3. kolovoza 2006. između tužiteljice Božice Fotak iz Orehovca, Orehovec 51A, OIB: 19780833358, kao korisnika kredita i tuženika Addiko bank d.d., (prije Hypo.Alpe-Adria-Bank d.d.), Slavonska avenija 6, Zagreb, OIB: 14036333877 kao davatelja kredita, a koji ugovor je ovjeren kod javnog bilježnika Jagode Vajdić-Sevšek iz Varaždina 4. kolovoza 2006. pod brojem OU-956/2006 u dijelu u kojem je valuta iskazana u valuti švicarski franak, i to:

- članak 2. (Iznos, namjena i korištenje kredita) koji glasi: „...u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 9.597,77 CHF (devettisućapetstodevedesetsedam švicarskih franaka i

77/100) prema srednjem tečaju za CHF Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. važećem na dan korištenja kredita i to pod niže navedenim uvjetima.“;

- članak 3. (Kamatna stopa) koji glasi: „Kamata se obračunava u CHF, a naplaćuje u kunama po važećem srednjem tečaju za CHF Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. na dan plaćanja.“; te

- članak 4. (Otplata kredita) koji glasi „Kredit se otplaćuje u 84 (osamdesetčetiri) mjesečnih anuiteta u kunsjoj protuvrijednosti 136,78 CHF (stotridesetšest švicarskih franaka i 78/100) obračunatih po srednjem tečaju za CHF Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. na dan plaćanja“.

II. Nalaže se tuženiku Addiko bank d.d., Slavenska avenija 6, Zagreb, OIB: 14036333877, da isplati tužiteljici Božici Fotak iz Orehovca, Orehovec 51A, OIB: 19780833358, iznos od 1.173,53 EUR (tisuću sto sedamdeset tri eura i pedeset tri centi) sa zakonskom zateznom kamatom na:

iznos 1,65 EUR od 30. rujna 2006. do isplate
iznos 0,48 EUR od 31. listopada 2006. do isplate
iznos 0,43 EUR od 30. studenoga 2006. do isplate
iznos 0,88 EUR od 29. veljače 2008. do isplate
iznos 7,25 EUR od 31. listopada 2008. do isplate
iznos 2,27 EUR od 30. studenoga 2008. do isplate
iznos 1,04 EUR od 31. prosinca 2008. do isplate
iznos 7,73 EUR od 31. siječnja 2009. do isplate
iznos 8,60 EUR od 28. veljače 2009. do isplate
iznos 5,22 EUR od 31. ožujka 2009. do isplate
iznos 5,94 EUR od 30. travnja 2009. do isplate
iznos 5,06 EUR od 31. svibnja 2009. do isplate
iznos 4,01 EUR od 30. lipnja 2009. do isplate
iznos 4,22 EUR od 31. srpnja 2009. do isplate
iznos 4,13 EUR od 31. kolovoza 2009. do isplate
iznos 4,13 EUR od 30. rujna 2009. do isplate
iznos 3,35 EUR od 31. listopada 2009. do isplate
iznos 4,61 EUR od 30. studenoga 2009. do isplate
iznos 5,45 EUR od 31. prosinca 2009. do isplate
iznos 6,78 EUR od 31. siječnja 2010. do isplate
iznos 7,12 EUR od 28. veljače 2010. do isplate
iznos 8,75 EUR od 31. ožujka 2010. do isplate
iznos 8,66 EUR od 30. travnja 2010. do isplate
iznos 9,46 EUR od 31. svibnja 2010. do isplate
iznos 12,06 EUR od 30. lipnja 2010. do isplate
iznos 13,24 EUR od 31. srpnja 2010. do isplate
iznos 18,73 EUR od 31. kolovoza 2010. do isplate
iznos 17,69 EUR od 30. rujna 2010. do isplate
iznos 15,55 EUR od 31. listopada 2010. do isplate
iznos 16,20 EUR od 30. studenoga 2010. do isplate
iznos 24,63 EUR od 31. prosinca 2010. do isplate

iznos 22,31 EUR od 31. siječnja 2011. do isplate
iznos 22,03 EUR od 28. veljače 2011. do isplate
iznos 21,69 EUR od 31. ožujka 2011. do isplate
iznos 21,13 EUR od 30. travnja 2011. do isplate
iznos 27,77 EUR od 31. svibnja 2011. do isplate
iznos 27,19 EUR od 30. lipnja 2011. do isplate
iznos 36,63 EUR od 31. srpnja 2011. do isplate
iznos 33,15 EUR od 31. kolovoza 2011. do isplate
iznos 30,71 EUR od 30. rujna 2011. do isplate
iznos 28,24 EUR od 31. listopada 2011. do isplate
iznos 27,88 EUR od 30. studenoga 2011. do isplate
iznos 29,54 EUR od 31. prosinca 2011. do isplate
iznos 31,60 EUR od 31. siječnja 2012. do isplate
iznos 32,27 EUR od 29. veljače 2012. do isplate
iznos 31,30 EUR od 31. ožujka 2012. do isplate
iznos 55,05 EUR od 30. travnja 2012. do isplate
iznos 16,52 EUR od 31. svibnja 2012. do isplate
iznos 31,98 EUR od 30. lipnja 2012. do isplate
iznos 31,43 EUR od 31. srpnja 2012. do isplate
iznos 30,49 EUR od 31. kolovoza 2012. do isplate
iznos 28,91 EUR od 30. rujna 2012. do isplate
iznos 31,06 EUR od 31. listopada 2012. do isplate
iznos 31,50 EUR od 30. studenoga 2012. do isplate
iznos 31,14 EUR od 31. prosinca 2012. do isplate
iznos 27,82 EUR od 31. siječnja 2013. do isplate
iznos 30,02 EUR od 28. veljače 2013. do isplate
iznos 30,74 EUR od 31. ožujka 2013. do isplate
iznos 31,26 EUR od 30. travnja 2013. do isplate
iznos 28,03 EUR od 31. svibnja 2013. do isplate
iznos 27,84 EUR od 30. lipnja 2013. do isplate
iznos 39,67 EUR od 31. srpnja 2013. do isplate
iznos 11,31 EUR od 31. kolovoza 2013. do isplate

i to do 31. srpnja 2015. po stopi zatezne kamate u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanom za pet postotnih poena, zatim od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi zatezne kamate određenoj za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblja dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena, zatim od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi zatezne kamate određenoj uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, a koju stopu je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije

refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke u roku od 15 dana.

III. Utvrđuje se da ne postoji tražbina tuženika prema tužiteljici u iznosu od 46,41 EUR.

IV. Nalaže se tuženiku Addiko bank d.d., Slavonska avenija 6, Zagreb, OIB: 14036333877, naknaditi trošak parničnog tužiteljici Božici Fotak iz Orehovca, Orehovec 51A, OIB: 19780833358, u iznosu od 1.405,00 EUR (tisuću četiristo pet eura) sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 29. svibnja 2026. do isplate prema stopi koja se određuje uvećanjem referentne stope - kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja, u roku 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi navodi da je kao korisnik kredita sa tuženikom 3. kolovoza 2006. godine sklopila Ugovor o kreditu broj 136-233/2006 koji je solemniziran po javnom bilježniku Jagodi Vajdić-Sevšek iz Varaždina 4. kolovoza 2006. godine pod brojem OU-956/2006, kojim je tužiteljici odobren i stavljen na raspolaganje kredit u visini od 9.597,77 CHF u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. važećom na dan korištenja kredita. U članku 3. ugovorena je redovna kamata o stopi od 5,25% dekurzivno godišnje te obračun kamata u CHF, dok je u članku 6. ugovorena promjenjivost kamatne stope sukladno odluci banke, a u članku 5. je određeno da se kredit otplaćuje u 84 mjesečnih anuiteta u kunsjoj protuvrijednosti 136,78 CHF obračunatih po srednjem tečaju za CHF banke na dan plaćanja. Poziva se na presudu Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/2012 od 04.07.2013, potvrđenu odlukom Visokog trgovačkog suda RH poslovni broj PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014. i PŽ-6632/17 od 14.06.2018. kojom je pravomoćno utvrđeno da je u ugovorima o kreditu ništetna ugovorna odredba kojom se glavnica kredita veže za valutu švicarskog franka, obzirom banke nisu informirale potrošače o riziku koji sa sobom povlači valutna klauzula kojom se glavnica kredita veže za valutu švicarskog franka. Tužiteljica u vrijeme kada je ugovarala kredit nije bila upoznata o valutnom riziku koji za nju predstavlja konkretna ugovorena valutna klauzula CHF. Ono o čemu je tuženik morao informirati tužiteljicu jesu rizici i karakteristike konkretne valutne klauzule CHF te moguće pojave tijekom otplate koje mogu uzrokovati znatnu neravnotežu prava i obveza na štetu tužiteljice. Tužiteljica nije bila upozorena niti na jedan od bitnih rizika koje sa sobom nosi ugovaranje kredita s valutnom klauzulom CHF. Tužiteljica, kao prosječni potrošač, nije bila u razumnoj mjeri dobro obaviještena od strane tuženika, pa niti uz razumnu pažnju i oprez nije mogla razumjeti sporne ugovorne odredbe i donijeti informiranu odluku o tome hoće li sklopiti ugovor koji sadrži sporne odredbe ili neće. Iz svega naprijed izloženo nedvojbeno proizlazi kako

tužiteljica nije bila u jednakom položaju kao ugovorna stranka spram tuženika. Tužiteljica se poziva na pravna utvrđenja iz navedenih presuda kojima je utvrđena djelomična ništetnost odredbe kojom je ugovorena promjenjiva kamatna stopa, kao i ništetnost odredbe kojom je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak. Slijedom svega navedenog, tuženik je dužan vratiti tužiteljici sve ono što je od tužiteljice primio uslijed primjene odredbe članka 2.,3. i 6. Ugovora. Tužiteljica je prvotno postavila stupnjevit tužbu te predložila da sud tuženiku naloži dostavu dokumentacije kojom tužiteljica ne raspolaže, sve kako bi mogla postaviti tužbeni zahtjev. Kako je naknadno tuženik tužiteljici predao potrebnu dokumentaciju, tužiteljica je podneskom od 25. ožujka 2023. odredila tužbeni zahtjev kojim na ime preplate po ništetnim odredbama ugovora o kreditu od tuženika zahtjeva isplatu iznosa od 1.115,80 EUR sa zateznim kamatama te je na ročištu 2. travnja 2025. odustala od manifestacijskog zahtjeva.

2. U odgovoru na tužbu tuženik osporava osnovu i visinu tužbe u cijelosti, prije svega ističući prigovor zastare, zatim navodi da tužitelj nema pravni interes za podnošenje tužbe jer se poziva na utvrđenja iz presuda Visokog trgovačkog suda RH PŽ-7129/13 i PŽ-6632/2017 na koja se može pozivati samo u parnicama za naknadu štete dok tužitelj potražuje stečeno bez osnove. Navodi da tužiteljica nema pravni interes tražiti utvrđenje pojedinih odredbi ugovora ništetnim. Navodi kako bi se, da bi se moglo utvrditi pojedine odredbe ugovora ništetnima iz razloga što takve odredbe suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuju znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, trebao sagledati svaki pojedinačni konkretni slučaj, radi čega tuženik predlaže dokaze na okolnosti da se o istima pregovaralo, da su sporne ugovorne odredbe jasne, lako uočljive i razumljive, te da su sve bitne odredbe ugovora tužitelju bile dostupne te je predložio da se kao svjedok sasluša djelatnik banke. Navodi da je tužitelj potpisivanjem predmetnog ugovora o kreditu iskazao svoju pravu volju, a isti ima snagu ovršnog javnobilježničkog akta. Ističe da je ugovorna odredba o valutnoj klauzuli dopuštena te ugovorena u skladu s Zakonom o obveznim odnosima, a kako do 2009. nije bilo značajnih razlika u kretanju tečaja CHF, da nije bilo razumno za očekivati da će isti značajno porasti radi čega postupanje tuženika nije bilo nesavjesno i nepošteno. Osim toga, navodi da je tuženik aktivno radio na edukaciji i upozoravanju potrošača na rizike vezane uz rast tečaja CHF, te je oglasima upućenim svim klijentima upozoravao na rizike koji proizlaze iz sklapanja ugovora s valutnom klauzulom CHF pa je tako u svom glasilu „Hypo Times“ iz 2005. upozoravao potrošače na rizik rasta tečaja, a koje glasilo je bilo javno dostupno u poslovnica tuženika i putem interneta, a bilo je i slano klijentima banke na njihove adrese. Navodi da ugovorna odredba o valutnoj klauzuli stoga ne može biti nepoštena jer nije razumno očekivati od tuženika da predvidi kretanje tečaja CHF niti da sam isključivo snosi valutni rizik. Protivi se prijedlogu tužitelja da se u postupku provodi financijsko vještačenje na način da se vještaku daje u zadatak da računa razlike temeljem fiksne kamatne stope i temeljem fiksnog tečaja na dan sklapanja ugovora s obzirom na to da stranke nisu zaključile ugovor sa takvim uvjetima. Konačno, osporava i tijek zateznih kamata, osobito onih koje se zahtijevaju prije podnošenja tužbenog zahtjeva, jer tuženik nije pao u zakašnjenje pa bi se u slučaju da se takva obveza utvrdi prema tuženiku ista mogla odrediti eventualno od dana donošenja presude.

3. Očitujući se na navode iz odgovora na tužbu tužiteljica u podnesku od 30. prosinca 2024. navodi da su svi navodi tuženika iz odgovora na tužbu u cijelosti neosnovani i promašeni, te suprotni zakonskim odredbama, realnom činjeničnom stanju i recentnoj sudskoj praksi. Pozivajući se na shvaćanje sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30. siječnja 2020. ističe da je prigovor zastare neosnovan. Poziva se na sudsku praksu koja govori u prilog tezama tužiteljice i predlaže sve prigovore tuženika odbiti kao neosnovane.

4. U dokaznom postupku sud je pročitao svu dokumentaciju u spisu predmeta i to presliku Ugovora o kreditu broj 136-233/2006 od 3. kolovoza 2006. sa potvrdom o solemnizaciji javnog bilježnika Jagode Vajdić-Sevšek od 4. kolovoza 2006. poslovni broj OU-956/2006-1, presliku otplatnog plana od 9. kolovoza 2023. i 3. kolovoza 2006., presliku obavijesti o promjenama kamatnih stopa po kreditu od 9. kolovoza 2023., presliku specifikacije uplata, presliku pregleda prometa za klijenta od 9. kolovoza 2023., presliku ponude za vozilo izdanu od Auto plus d.o.o. Podružnica Varaždin, pročitao je nalaz i mišljenje te dopuna nalaza sudske vještakinje Natalije Jambrečić, saslušana je tužiteljica Božica Fotak.

5. Na temelju članka 8. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23; dalje u tekstu ZPP), nakon savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog provedenog dokaznog postupka, sud je odlučio da je tužbeni zahtjev osnovan.

6. Predmet spora je utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbi ugovora o kreditu koja se odnose na valutnu klauzulu i isplatu zbog ništetnosti odredbi ugovora.

7. Nesporno je između stranaka da je tužiteljica s tuženikom (čija je ranija tvrtka glasila Hypo Alpe Adria Bank d.d.) 3. kolovoza 2006. sklopila Ugovor o kreditu broj 136-233/2006, i to tužiteljica kao korisnik kredita, a tuženik kao kreditor, s tim da je taj ugovor 4. kolovoza 2006. i solemniziran kod javnog bilježnika Jagode Vajdić Sevšek iz Varaždina, pod brojem OU-956/2006-1. Nesporno je da se navedenim kreditom tuženik kao kreditor obvezao tužiteljici kao korisniku kredita staviti na raspolaganje iznos u kunama koji odgovara protuvrijednosti od 9.597,77 CHF po srednjem tečaju tuženika za CHF važećem na dan korištenja kredita te da se kredit odobrava za kupnju vozila.

8. Sporno je među strankama da li su odredbe Ugovora o kreditu kojima je ugovorena valutna klauzula vezana uz CHF ništetne te da li tužiteljica ima pravo na isplatu preplaćenog iznosa zbog ništetne odredbe ugovora, kao i to da li je nastupila zastara tog potraživanja.

9. Odredbom članka 323. stavak 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18 i 126/21; dalje: ZOO) propisane su posljedice ništetnosti na način da je svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju ništetnog ugovora, a što proizlazi i iz općeg pravila stjecanja bez osnove iz članka 1111. stavak 1. ZOO, pri čemu odredba članka 1115. ZOO regulira i plaćanje zateznih kamata u slučaju stjecanja bez osnove na način da

se iste plaćaju od dana stjecanja ako je stjecatelj nepošten, a inače od dana podnošenja zahtjeva.

10. Odredbom iz članka 22. stavka 1. ZOO-a dopuštena je odredba ugovora prema kojoj se vrijednost ugovorne obveze u valuti Republike Hrvatske izračunava na temelju cijene zlata ili tečaja valute Republike Hrvatske u odnosu prema stranoj valuti. Iz citirane odredbe proizlazi da su stranke pa tako i tuženik mogle ugovarati ugovore o kreditu na način da su ugovarale valutnu klauzulu. Međutim, sporno je između stranaka da li su te odredbe ugovora bile ugovorene na zakonit način, a to prvenstveno uvažavajući odredbe Zakona o zaštiti potrošača. Spor proizlazi iz prethodno navedenog ugovora o kreditu iz kojeg jasno proizlazi da su 9. listopada 2006. tuženik – banka, davatelj kredita i tužitelj kao korisnik kredita i protivnik osiguranja, sklopili ugovor o potrošačkom kreditu te se u rješavanju istoga trebaju primijeniti i mjerodavne odredbe Zakona o zaštiti potrošača, koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ugovora ("Narodne novine" broj 96/2003., dalje: ZZP/03). Prema čl. 81. st. 1. ZZP/03 ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a prema st. 2. tog članka smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Odredbom čl. 83. ZZP/03 propisano je da prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena uzimat će se u obzir narav proizvoda ili usluge koje predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, u odnosu na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor, a odredba čl. 87. ZZP/03 propisuje da je nepoštena ugovorna odredba ništavna. Prema st. 2. tog članka ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe.

11. O ništetnosti ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli vezanoj uz CHF u ugovorima o potrošačkom kreditu već su pravomoćno odlučili sudovi u sporu vođenom po kolektivnoj tužbi potrošača. Predmet kolektivnog spora koji se vodio pred Trgovačkim sudom u Zagrebu između Potrošača – Hrvatskog saveza udruga za zaštitu potrošača i osam banaka (P-1401/12) bila je zaštita potrošača od korištenja ugovornih odredbi o kojima se nije pojedinačno pregovaralo i to: odredbe o valutnoj klauzuli prema kojoj je glavnica vezana uz CHF i odredbe kojom je ugovorena redovna kamata promjenjiva čija je stopa tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom kreditora. Presudom od 4. srpnja 2013. Trgovački sud u Zagrebu je, ocijenivši ih netransparentnima i nepoštenima, utvrdio ništetnost ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli i ništetnost ugovornih odredbi o kamatnoj stopi promjenjivoj na osnovi jednostrane odluke banke u ugovorima o potrošačkom kreditiranju te je naložen prekid navedenog postupanja.

12. Presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-6632/17 od 14.6.2018. potvrđena je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., između ostalog i u točki 5. tužbenog zahtjeva, a u kojoj se utvrđuje da je Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. (prednik tuženika) u razdoblju od 01.06.2004. do

31.12.2008. povrijedila kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora petotuzena Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirala o svim bitnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa je time petotuzena Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. postupila suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 96/03) u razdoblju od 01.06.2004.godine do 06.08.2007. godine i to člancima 81., 82. i 90., a od 07.08.2007. godine do 31.12.2008. godine protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09) i to člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima. Također je točkom 9. izreke presude Trgovačkog suda u Zagrebu P-1401/2012 koja je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018. naloženo svim tuženima da prekinu s gore opisanim postupanjem, te im je naloženo da u roku od 60 dana ponude potrošačima izmjenu ugovorne odredbe kojom je određeno da je iznos glavnice kreditne obveze vezan uz valutu švicarski franak, (a kamatna stopa promjenjiva), na način da glavnica bude izražena u kunama u iznosu koji je isplaćen u fazi korištenja kredita (i uz fiksnu kamatnu stopu, a u postotku koji je bio izrijekom naveden u sklopljenom potrošačkom ugovoru kao važeća stopa redovne kamate na dan sklapanja ugovora), jer će u suprotnom njihovu ponudu zamijeniti ova presuda.

13. Vrhovni sud Republike Hrvatske presudom i rješenjem broj Revt-249/14 od 9. travnja 2015. prihvatio je utvrđenja drugog stupnja i odbio sve izjavljene revizije kao neosnovane. Povodom odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske posl. br. U-III-2521/15, U-III-2536/15, U-III-2547/15, U-III-2565/15, U-III-2603/15, U-III-2604/15, U-III-2605/15 od 13. prosinca 2016. Vrhovni sud Republike Hrvatske je rješenjem Revt-575/16 od 3. listopada 2017. ukinuo djelomično presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. u dijelu koji se odnosi na ništetnost ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli u švicarskim francima. Presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-6632/17 od 14.6.2018. potvrđena je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., između ostalog i u točki 5. tužbenog zahtjeva, a u kojoj se utvrđuje da je tuženik u razdoblju od 01.06.2004. do 31.12.2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora tuženik kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirao o svim bitnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa je time tuženik postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 96/03) u razdoblju od 01.06.2004. do 06.08.2007. i to člancima 81., 82. i 90., a od

07.08.2007. do 31.12.2008. protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09) i to člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima. Također je točkom 9. izreke presude Trgovačkog suda u Zagrebu P-1401/2012 koja je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018. naloženo svim tuženima da prekinu s gore opisanim postupanjem, te im je naloženo da u roku od 60 dana ponude potrošačima izmjenu ugovorne odredbe kojom je određeno da je iznos glavnice kreditne obveze vezan uz valutu švicarski franak, a kamatna stopa promjenjiva, na način da glavnica bude izražena u kunama u iznosu koji je isplaćen u fazi korištenja kredita i uz fiksnu kamatnu stopu, a u postotku koji je bio izrijekom naveden u sklopljenom potrošačkom ugovoru kao važeća stopa redovne kamate na dan sklapanja ugovora, jer će u suprotnom njihovu ponudu zamijeniti ova presuda.

14. Presudom od 3. rujna 2019. (Rev-2221/18) Vrhovni sud Republike Hrvatske je odbio reviziju kreditora protiv dijela presude Visokog trgovačkog suda PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018. kojim je potvrđena nepoštenost i ništetnost ugovornih odredbi iz ugovora o kreditu upućujući pritom na razloge iz drugostupanjske presude. Dakle, spor kolektivne pravne zaštite pravomoćno je okončan i to na način da su konačno obje sporne ugovorne odredbe i to odredba o jednostrano promjenjivoj kamati kao i odredba o valuti švicarski franak utvrđene nepoštenim i ništetnim. Ustavni sud je svojom odlukom od 3. veljače 2021. odbio tužbe sedam hrvatskih banaka i potvrdio ništetnost valutne klauzule i promjenjive kamatne stope u švicarskim francima.

15. Prema odredbi čl. 502.c ZPP-a, fizičke i pravne osobe mogu se u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz odluke kojom su prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz članka 502. 1 stavka 1. ZPP-a da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U tom će slučaju sud biti vezan uz ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na nj pozvati, a upravo na ta utvrđenja se tužitelj i poziva u tužbi.

16. U odluci broj U-III-5458/2021 od 30. lipnja 2022. Ustavni sud RH obrazložio je razloge obvezujuće primjene tj. direktni učinak presuda donesenih u sporu radi zaštite kolektivnih interesa i prava (potrošača) propisan u članku 502.c ZPP (posebno u točki 19.2. i 19.3. obrazloženja navedene odluke), pri čemu se ističe da su odluke Ustavnog suda obvezatne za sve (članak 31. stavak 1. Ustavnog zakona o Ustavnom sudu Republike Hrvatske, "Narodne novine" broj 99/99, 29/02 i 49/02) te se upućuje i na obrazloženje te odluke.

17. Tuženik iznosi prigovor kako je u konkretnom slučaju isključena neposredna primjena presuda donesenih u ovom kolektivnom sporu, imajući u vidu vrstu spora o kojem se ovdje radi (stjecanje bez osnove, a ne naknada štete). Iz odredbe članka 502.c ZPP (i to odredbe ZPP koje su bile na snazi u vrijeme podnošenja tužbe u ovom sporu) proizlazi da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude donesene povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava, u kojem će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati. Također, odredbom članka 118. Zakona o zaštiti

potrošača ("Narodne novine" 41/14, 110/15 i 14/19, koji je bio na snazi u vrijeme podnošenja tužbe) propisana je obvezujuća snaga sudske odluke donesene u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača za ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika.

18. Međutim, imajući u vidu smisao sudske zaštite kolektivnih interesa potrošača, ovaj sud smatra da pravna utvrđenja iz presude povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača valja primijeniti u svim parnicama koje potrošači individualno pokreću protiv trgovaca radi ostvarenja svojih prava koja su im povrijeđena na način kako je to utvrđeno u postupku za zaštitu kolektivnih interesa i prava, dakle ne samo u postupcima radi naknade štete, kako to tvrdi tuženik, već i u ovakvom postupku kao što je ovdje slučaj u kojem se zahtjev za isplatu temelji upravo na utvrđenju ništetnosti pojedine ugovorne odredbe, koju je ništetnost sud već utvrdio u postupku radi zaštite kolektivnih interesa i prava potrošača. U suprotnom bi tumačenju takva deklaratorna presuda sama po sebi ostala bez konkretne svrhe tj. mogućnosti da na temelju iste individualni potrošač ostvari zaštitu svojih prava s obzirom da bi potrošač iste činjenice odnosno tvrdnje o ništetnosti ugovornih odredbi (tj. povredi njegovih interesa i prava) ponovno morao dokazivati u individualno pokrenutom postupku. Upravo na ovakav smisleni način tumačenja zakonskih odredbi upućuje i Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojoj odluci broj RevT-249/14-2 od 9. travnja 2015., kada obrazlaže aktivnu legitimaciju tužitelja u tom postupku za podnošenje tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, naglašavajući da zakonske odredbe nisu same sebi svrha, već se donose u svrhu uređenja određenog pravnog područja i pravnih odnosa koji u njemu nastaju, a u primjeni donesenih propisa one se trebaju tumačiti smisleno, polazeći od volje zakonodavca, ali uvijek imajući na umu svrhu kojoj su one namijenjene, kao i učinak koji se njihovom primjenom postiže. Na isti način ovdje citirane zakonske odredbe tumači i Visoki trgovački sud RH u obrazloženju svoje presude broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. navodeći da se pojedini potrošači, u slučaju postojanja osuđujuće odluke, u postupku individualne pravne zaštite, radi naknade štete, izmjene ugovora ili slično, mogu pozvati na sadržaj odluke iz postupka zaštite kolektivnih interesa i prava.

19. S obzirom na nespornu činjenicu, koja je utvrđena i uvidom u predmetni Ugovor o kreditu sklopljen 9. listopada 2006. (dakle u razdoblju na koje se odnosi presuda Trgovačkog suda u Zagrebu iz postupka zaštite kolektivnih interesa i prava), da je odredbama tog ugovora ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenljiva u skladu s jednostranom odlukom tuženika te ugovorena valutna klauzula na način da je ugovoren iznos kredita u kunskoj protuvrijednosti te otplata kredita u kunskoj protuvrijednosti vezano uz valutu CHF, a upravo su takve ugovorne odredbe spomenutim presudama donesenim u postupku kolektivne zaštite interesa potrošača utvrđene nepoštenima te stoga ništetnima, ovaj sud smatra kako je tim pravnim utvrđenjima vezan u ovom postupku.

20. Također, iz odluke Ustavnog suda broj U-III-5458/2021 od 30. lipnja 2022. proizlazi i da predmet kolektivnog spora i dokazivanja nisu bile obavijesti dane određenim potrošačima u predugovornoj fazi sklapanja pojedinačnog ugovora o kreditu te da su u pojedinačnim potrošačkim sporovima banke ovlaštene tvrditi i

dokazivati da su u postupku sklapanja pojedinačnog ugovora o kreditu dale odgovarajuće obavijesti potrošaču o naravi, rizicima i posljedicama osporenih ugovornih odredaba te da je potrošač, unatoč punoj obaviještenosti, pristao na sklapanje takvog ugovora. Na ove sporne okolnosti proveden je dokaz saslušanjem tužitelja.

21. Tužiteljica je u svom iskazu na ročištu 14. travnja 2026. navela da je predmetni ugovor o kreditu sklopila sa tuženikom radi kupnje osobnog automobila te da joj je već u auto kući Auto Plus u Varaždinu, a koja sada više ne postoji, bilo rečeno da upravo kod tuženika imaju najpovoljnije kredite. Navela je da u banci nije posebno pregovarala o uvjetima kreditiranja jer je vjerovala onome što su joj tamo rekli, a to je da je upravo ovaj predmetni kredit najpovoljniji, ugovor je bio unaprijed pripremljen od strane banke, bio joj je predložen, ona je isti pročitala te je navela da je pojam "valutna klauzula" samo donekle razumjela. U banci su joj rekli da rate kredita mogu varirati no nisu joj rekli da rata može narasti do tih iznosa kako je narasla, time da je u početku ona iznosila oko 590,00 kuna a kasnije je narasla i do 1.100,00 kuna. Automobil joj je trebao jer su joj djeca tada bila mala, za odlazak liječniku i sl., znači za osobne potrebe. Nije se bavila nikakvim obrtom niti poslovnom djelatnošću. Kredit je otplaćivala ona osobno i to putem uplatnica.

22. Sud je iskaz tužiteljice u cijelosti našao vjerodostojnim jer je ista iskazivala izravno, dosljedno i životno. Iz iskaza upravo proizlazi kako se tužiteljici kredit nudio kao najpovoljniji, a prilikom sklapanja predmetnog ugovora o kreditu nije bilo nikakvih pregovora vezano za odredbe ugovora, niti su se tužitelju posebno tumačile pojedine odredbe ugovora, njihov značaj i posljedice koje mogu prouzročiti vezano za obveze tužitelja. Iz navoda tužitelja proizlazi da je bio svjestan da se njegova obveza veže uz valutu švicarskog franka iako mu se posljedice tih odredaba nisu posebno pojašnjavale kod tuženika.

23. S druge strane, tuženik na okolnost pojedinačnog pregovaranja banke s tužiteljem odnosno davanja tužitelju obavijesti u predugovornoj fazi potrebnih radi donošenja informirane odluke o sklapanju predmetnog ugovora sa spornim ugovornim odredbama nije predložio nikakve druge dokaze. Stoga na temelju navedenog sud utvrđuje kako niti u konkretnom slučaju tužiteljica od strane tuženika nije bila u dovoljnoj mjeri informirana o potrebnim parametrima promjene i rizicima vezanim uz valutnu klauzulu koji nisu navedeni u konkretnom ugovoru o kreditu koji je, kao što je to među strankama nesporno, standardni ugovor o kreditu, unaprijed pripremljen od strane banke, a niti iz iskaza tužiteljice proizlazi da bi o spornim ugovornim odredbama stranke pojedinačno pregovarale odnosno da bi uopće postojala mogućnost da tužiteljica utječe na sporne odredbe. Iako tužiteljica u iskazu navodi da je razumjela donekle odredbu ugovora o valutnoj klauzuli, budući da joj je tuženik predmetni kredit prezentirao kao najpovoljniji te istovremeno tužiteljicu nije informirao o spornim ugovornim odredbama kako bi na temelju jasnih i razumljivih kriterija mogla predvidjeti ekonomske posljedice koje bi iz tih odredbi za njega mogle proizaći, što je prouzročilo znatnu neravnotežu u pravima i obvezama jedne (i to sasvim očigledno slabije) ugovorne strane (tužiteljice kao korisnika kredita i potrošača) u odnosu na drugu ugovornu stranu (tuženika kao davatelja kredita i trgovca), sporne ugovorne odredbe su nepoštene, a time i ništetne. Stoga sud ocjenjuje kako su i u ovdje konkretnom

slučaju sporne ugovorne odredbe ništetne upravo iz razloga kako je to utvrđeno u presudama donesenima u postupku kolektivne zaštite interesa i prava potrošača, budući da ni u konkretnom slučaju nije utvrdio bilo kakve drugačije okolnosti koje bi isključile primjenu navedenih presuda.

24. Kako tuženik dakle, nije dokazao da se o spornim odredbama pregovaralo s tužiteljicom niti da su tužiteljici sporne odredbe ugovora protumačene te prihvaćanjem utvrđenja iz navedenih presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske iz kojih proizlazi da je između ostalih i ovdje tuženik u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, sklapajući u ugovorima o potrošačkom kreditiranju ništetne i nepoštene ugovorne odredbe, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije sklapanja i u vrijeme sklapanja predmetnih ugovora nije potrošače u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa da je time postupio protivno odredbama članaka 81., 82. i 90. tada važećeg ZZP/03, a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. protivno odredbama članaka 96. i 97. tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 79/07, 125/07, 79/09 i 89/09), sud je zaključio da su nepoštene i ništetne odredbe Ugovora o potrošačkom kreditiranju koji je sklopio ovdje tužitelj s tuženikom prema kojima je glavnica vezana uz švicarski franak.

25. Vezano za prigovor zastare, treba navesti da sukladno odredbi iz članka 225. ZOO-a opći zastarni rok iznosi pet godina, dok je odredbom iz članka 241. ZOO-a propisano da se zastara prekida podnošenjem tužbe i svakom drugim vjerovnikovom radnjom poduzetom protiv dužnika pred nadležnim tijelom radi utvrđivanja, osiguranja ili ostvarenja tražbine. Prema pravnom shvaćanju zauzetom na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanoj 31. siječnja 2022. ako je ništetnost ustanovljena u postupku kolektivne zaštite potrošača, zastarni rok počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost u tom postupku, neovisno od (naknadnog) utvrđenja ništetnosti sadržajno istovjetnih ugovornih odredbi kredita u CHF odnosno kredita u kunama s valutnom klauzulom u CHF u svakom pojedinom slučaju, a povodom individualnih parnica potrošača u kojima se oni pozivaju na pravne učinke presude donesene u postupku kolektivne zaštite. Dakle, zastara je prekinuta podnošenjem tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača te ponovno počinje teći tek pravomoćnošću odluke donesene u takvoj tužbi. U konkretnom slučaju presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013. u dijelu koji se odnosi na ništetnost ugovornih odredbi kojima je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, postala je pravomoćna danom donošenja presude Visokog Trgovačkog suda Republike Hrvatske odnosno 14. lipnja 2018. kada je donesena presuda toga suda broj PŽ-6632/2017, kojom je, kako je to u prethodnoj točki obrazloženja navedeno, potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci Rev-2245/17 od 20. ožujka 2018.).

26. Tužba tužiteljice podnesena je 13. lipnja 2023. dakle, unutar zastarnog roka u odnosu na presudu Visokog Trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018. pa bi zastara potraživanja tužitelja vezano za stjecanje

bez osnove zbog stjecanja prema ništetnim odredbama ugovora o valutnoj klauzuli u CHF nastupila 14. lipnja 2023., a slijedom čega je prigovor zastare tuženika neosnovan.

27. Prema objedinjenom pravnom shvaćanju Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05 (članak 104. stavak 1. ZOO/91) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Ako je ništetnost ustanovljena, kao u ovom slučaju već u postupku kolektivne zaštite potrošača, tada zastarni rok, sukladno tekstu oba pravna shvaćanja (izražena u presudi br. Rev-2245/2017-2 od 20. ožujka 2018. i sjednici Građanskog odjela br. Su-IV-47/2020-2 od 30. siječnja 2020.), počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost u postupku kolektivne zaštite potrošača, neovisno od (naknadnog) utvrđenja ništetnosti sadržajno istovjetnih ugovornih odredbi kredita u CHF odnosno kredita u kunama s valutnom klauzulom u CHF u svakom pojedinom slučaju, a povodom individualnih parnica potrošača u kojoj se oni pozivaju na pravne učinke presude donesene u postupku kolektivne zaštite. Prema tome, u konkretnom slučaju zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva je počeo teći od pravomoćnosti onog dijela sudske odluke donesene u postupku kolektivne zaštite koji se odnosio na dio tužbenog zahtjeva kojim se traži utvrđenje ništetnosti odredbi ugovora kojim je otplata kredita u kunama ugovorena s valutnom klauzulom u CHF, a nastupio bi 14. lipnja 2023.

28. Neosnovanim sud smatra prigovor tuženika da se presuda donesena u kolektivnom sporu ne može primijeniti na konkretan slučaj treba reći da je odredbom članka 118. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" 41/14, 110/15 i 14/19, koji je bio na snazi u vrijeme podnošenja tužbe) propisana obvezujuća snaga sudske odluke donesene u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača za ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika. Osim toga, iz odredbe članka 502.c ZPP (i to odredbe ZPP koje su na snazi u vrijeme podnošenja tužbe u ovom sporu) proizlazi da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete ili isplatu pozvati na pravno utvrđenje iz presude donesene povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava, u kojem će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati.

29. S obzirom na obvezujući učinak presuda donesenih u kolektivnom sporu radi zaštite interesa i prava potrošača, koje se, kako je rečeno, primjenjuju i u konkretnom sporu, sud smatra za ovaj spor irelevantnima navode tuženika o razlozima rasta tečaja CHF u odnosu na HRK uvjetovanim razlozima na koje tuženik nije mogao utjecati niti je za njih odgovoran.

30. Sud je odredio financijsko knjigovodstveno vještačenje na način da se vještak očituje koliko je tužiteljica platila više tuženiku, zbog promjene tečaja CHF prema HRK u odnosu na tečaj CHF prema HRK na dan isplate kredita, kroz period od

početka otplate kredita do njegove otplate u cijelosti uzimajući u obzir isplate za svaki mjesec i anuitet, kako posebno, tako i u ukupnom iznosu.

31. Iz nalaza i mišljenja knjigovodstveno-financijske vještakinje Natalije Jambrečić od 29. svibnja 2025. proizlazi da je došlo do razlike kod isplata plaćenih anuiteta kredita primjenom ništetne odredbe ugovora o kreditu, uslijed promjene tečaja CHF u odnosu na tečaj koji je vrijedio na dan isplate kredita, odnosno ono što bi tužiteljica platila primjenom kupovnog tečaja tuženika za CHF prema HRK na dan isplate kredita 14. kolovoza 2006., time da je sudska vještakinja po prigovoru tuženika dopunila svoj nalaz 10. rujna 2025. u dijelu u kojemu navodi da je primijenjeni tečaj kod isplate kredita iznosio 4,604000 kn za CHF. U nalazu navodi da je u razdoblju od 30. rujna 2006. do 31. kolovoza 2013. tužiteljica više platila 1.173,56 EUR. Sud je nalaz i mišljenje sudskog vještaka u potpunosti prihvatio kao stručan i izrađen sukladno danom nalogu suda. Dakle, iz provedenog vještačenja proizlazi da je tužiteljica otplaćujući kredit tuženiku prema djelomično ništetnim odredbama ugovora o kreditu tuženiku platila više, i to iznos od 1.173,56 EUR, sukladno kojem nalazu je tužiteljica preinačila tužbeni zahtjev.

32. U odnosu na prigovor tuženika istaknut u odgovoru na tužbu, kako se protivi predloženom načinu vještačenja te ako se ipak vještačenje odredi, da se kao početna kamatna stopa odredi ona koja je u vrijeme sklapanja ugovora vrijedila za kunske kredite kao i u odnosu na prigovore na nalaz vještaka, valja reći da se radi o prigovoru pravne prirode te se tiču samog zadatka vještačenja. Vještačenje koje je provedeno na način kako je to obrazloženo posljedica je ništetnosti spornih ugovornih odredbi, pri čemu učinci ništetnosti djeluju ex tunc tj. od trenutka sklapanja ugovora te se smatra da takva ugovorna odredba nikad nije bila ugovorena te ne može imati učinak u odnosu na potrošača. Stoga ugovor egzistira bez ništetnih odredbi, dakle bez obveze plaćanja anuiteta u kunskoj protuvrijednosti CHF prema kreditorovom prodajnom deviznom tečaju na dan isplate. Kako sud nije ovlašten svojom odlukom nadomještati sporne ništetne ugovorne odredbe, utvrđenje obveze (odnosno preplate) tužitelja te vještačenje na tu okolnost bilo je moguće provesti jedino na naprijed navedeni način. Vezano za dio prigovora kojim osporava provedeno vještačenje na način da je izračun vršen prema početnoj kamatnoj stopi ugovora o kreditu, te za navode iz podneska od 27. listopada 2025. da se protivi djelomičnom povlačenju tužbe valja reći da su isti nerazumljivi budući ovim postupkom tužiteljica potražuje isplatu samo na temelju ništetnih odredbi o ugovorenoj valutnoj klauzuli (ne i promjenjivoj kamatnoj stopi) te preplata promjenjivoj kamatnoj stopi nije niti bila predmet vještačenja, a osim toga tužiteljica je tužbeni zahtjev povećala, a ne djelomično povukla. Prema odredbi čl. 190. st. 2. ZPP-a, iznimno od odredbe st. 1. istog članka, tužitelj može preinačiti tužbu do zaključenja glavne rasprave ako je bez svoje krivnje nije mogao preinačiti do zaključenja prethodnog postupka. Prema stavu ovoga suda takva je preinaka i svrsishodna za ovaj postupak za konačno rješenje odnosa među strankama te je ista dopuštena i nakon zaključenja prethodnog postupka budući da se radi o usklađenju s nalazom i mišljenjem vještaka koje je vještačenje provedeno nakon zaključenja prethodnog postupka (a o kojoj je dopustivosti preinake tužbenog zahtjeva u predmetima po tužbama korisnika kredita u CHF nakon provedenog dokaza financijskim vještačenjem stav zauzeo i VSRH, kako je to javno objavljeno na stranicama VSRH – izvod iz zapisnika broj Su- IV-162/2021 od 26. studenoga 2021.).

33. Neosnovanim je sud našao i tuženikov prigovor radi prebijanja u odnosu na negativne razlike budući da su tzv. negativne razlike u iznosu od 46,41 EUR, odnosno anuiteti koji su iznosili manje od početnog zbog nižeg tečaja CHF tijekom otplate kredita. Naime, predmet spora je zahtjev tužiteljice za povrat novčanih iznosa koji su u smislu odredbe čl. 1111. ZOO bez osnove prešli u imovinu tuženika na temelju ništetnih ugovornih odredbi, a odredbe o vraćanju stečenog bez osnove ne predviđaju nikakva uzajamna vraćanja što po prirodi stvari u konkretnom slučaju nije ni moguće jer nikakva imovina tuženika nije prešla u imovinu tužiteljice bez pravne osnove. Stoga je sukladno čl. 338. st. 3. ZPP odlučeno kao u točki II. izreke.

34. Kako je dakle, sud zahtjev tužiteljice našao osnovanim, kao i njegovu visinu koja je sukladna vještačkom nalazu i mišljenju, tužbeni zahtjev je u cijelosti usvojen. Prema odredbi iz članka 1115. ZOO kad se vraća no što je stečeno bez osnove, moraju se platiti i zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a tuženik je u ovom slučaju nepošteni stjecatelj budući da je stekao određenu korist na temelju ništetnih odredbi koje je sam inicirao stavljanjem istih u tipski ugovor, bez mogućnosti utjecaja tužitelja kao protivne ugovorne strane na njihov sadržaj, zbog čega sud smatra tuženika nesavjesnim stjecateljem jer je ugovorio nepoštenu i ništetnu odredbu o valutnoj klauzuli u CHF, pa su zatezne kamate tužitelju za svaku pojedinu mjesečnu preplatu dosuđene od dana dospijeca, odnosno od dana kad je to nepošteni stjecatelj stekao.

35. Tužiteljica je u sporu u cijelosti uspjela pa joj je sud priznao trošak sastava tužbe u zatraženom iznosu od 187,50 EUR sukladno tbr. 7. st. 1. i tbr. 46. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj 138/2023 - dalje Tarifa), trošak sastava podneska od 30. prosinca 2024. kojim se očituje na odgovor na tužbu u zatraženom iznosu od po 187,50 EUR sukladno tbr. 8. st. 1. i tbr. 46. Tarife, trošak sastava podneska od 26. ožujka 2025. i 15. listopada 2025., u zatraženom iznosu od 150,00 eur za svaki podnesak sukladno tbr. 8. st. 1. Tarife, trošak zastupanja na ročištima 2. travnja 2025. i 14. travnja 2026. u zatraženom iznosu od 187,50 eur za svako ročište sukladno tbr. 9. toč. 1. i tbr. 46. Tarife., Priznat joj je trošak financijsko knjigovodstvenog vještačenja u iznosu od 280,00 EUR, dok joj nisu priznati zatraženi iznosi sudskih pristojbi na tužbu i presudu budući da je odredbom čl. 11. st. 1. toč. 20. Zakona o sudskim pristojbama ("Narodne novine" broj 118/18 i 51/23) koji je stupio na snagu 20. svibnja 2023. tužiteljica kao potrošač oslobođena od plaćanja sudskih pristojbi (tužba je podnesena 13. lipnja 2023.). Sud nije priznao trošak sastava podneska od 25. travnja 2025. u zatraženom iznosu od 37,50 eur jer isti nije bio potrban za parnicu, niti trošak zastupanja na ročištu za objavu u zatraženom iznosu od 75,00 eur jer isti tužiteljici nije niti nastao. Sud nije priznao zahtijevani trošak putovanja u iznosu od dva puta po 100,00 EUR tužiteljici jer prema pravnom shvaćanju revizijskog suda zauzetom u nizu odluka (primjerice u odluci broj Revr-340/14 od 29. rujna 2015., Rev-501/2023) u pravilu trošak zastupanja odvjetnika čije je sjedište izvan područja suda pred kojim se vodi parnica može iznositi samo toliko koliko bi iznosio i trošak odvjetnika čije je sjedište u mjestu parničnog suda, dakle ne obuhvaća trošak putovanja (niti trošak izbjavanja iz pisarnice za vrijeme putovanja). Ukupno je tužiteljici priznat trošak u iznosu od 1.405,00 EUR. Dosuđeni trošak tuženik je dužan podmiriti

u roku od petnaest dana sukladno članku 328. st. 2. ZPP-a. Na parnične troškove dosuđena je i zatražena zakonska zatezna kamata sukladno čl. 151. st. 3. ZPP-a.

U Varaždinu 29. svibnja 2026.

Sutkinja
Ana Lazić

Uputa u pravnom lijeku:

Protiv ove odluke nezadovoljna stranka može u roku od 15 dana od dana dostave odluke izjaviti žalbu. Žalba se podnosi ovome sudu, a o žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

Dostaviti:

1. Tužiteljici po punomoćnici Ivi Soldo, odvjetnici iz Zagreba, Lovćenska 108
2. Tuženiku po punomoćnicima iz Odvjetničkog društva Ćurković i Šanjug iz Zagreba, Maksimirska 25

Broj zapisa: **9-30888-c49be**

Kontrolni broj: **03def-0673f-241e6**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Varaždinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.